

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η ώραία και πάναγνη Σουζέτ ντέ Νορθεζύ πληροφορείται ξαφνικά από μία μισοτέλλη στρίγγλα, την Μαγυγύ φύλακα τού έρημου έπαρχιακού σπιτιού τού σούζου της, ότι ο λατρευτός της σούζου, ο πολυαγαπημένος της Έθιος, έδολοφόνη την πρώτη του γυναίκα, την έβλητρηλάσα, για να μείνη χήρα και να την παντρευτεί. Την ιστορία αυτή ή γράφ Μαγυγύ της την διηγείται μία φριχτή νόστιμα. Κρατεί την Σουζέτ κλεισμένη μέσα στο έρημο σπίτι και την απειλεί συγχρόνως ότι θα την σφάζει, γιατί έγινε αιτία να θανατωθεί ή λατρευτή της κυρία. Κατόπιν αυτού ή Σουζέτ αποφεύγει τόν σούζο της. Ταξιδεύει... Και δέν ένώνεται πάλι μαζί του, παρά μετά πόλιμον διάστημα, μία νόστιμα πού εκείνος αποπειράται ν' αυτοκτονήσει και φευτεί μία σφαίρα στον κρόταφο του... Ώρα πειά τó ζεύγος είνε εγγυημένο. Όλα ξεκαθάρισαν. Μια νύκτα, άσφαρη ή Σουζέτ ενασυνασινάται με τόν νεαρό κώμητα ντέ Τσέλοι Κάλιτε, τόν όποιον ελεγε γνωρίζει μικροδύλα και ελεγε συμπάθει σφοδρά, όταν ταξίδεψε μακριά από τó Παρίσι, άποφεύγοντας τόν άνδρα της. Ό κύριος ντέ Τσέλοι Κάλιτε έχει μεγαλώσει τώρα. Είνε άφραος έπιθος και λατρεύει τή Σουζέτ, την λατρεύει τρελλά, παθητικά, συναντώντας την στο σπίτι της άγαθής γεροντοκόρης εξαδέλφης της 'Ισαυρίνας. Η Σουζέτ έγχειριεται. Δέν θέλει να πρόβαση τόν σούζο της... Ύποφρε... Άγωνα... Πάσχει φριχτά μαρτύρια, γιατί συγχρόνως μία τρομερή δύναμις την παρασέρνει πρós τόν νεαρό κώμητα... Τό έργο αυτό τó Κατούλ Μαντές είνε μία από τίς πιο σπαραχτικές έρωτικές ιστορίες. Η περιληψίς τών δημοσιευθέντων κεφαλαίων, τήν όποια σάς δίνουμε έτσι σύντομα, δίνει μία ιδέα τού δλου άριστουργήματος, τó όποιον άξιζει να διαβάσετε — πρó πάντων τó όρασι φύλον — από τήν άρχή, ζητώντας από τó γραφείο μας τά σχετικά τεύχη.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Και τήν τυχόν άνοιξη τής Σουζέτ, καθώς και τίς τυχόν έπιπλήξεις της, ή 'Ισαυρίνα θά τά παρεξηγούσε και θά τά νόμιζε για σκληρότητα και για άδική συμπεριφορά άπάντασι τού νεαρού ένουνομένου της!...

Γι' αυτό, κ' ύστερα άπ' τίς παραπάνω άποσπασμένες σκέψεις της ή Σουζέτ, έποφάσισε να δεχτεί τó λουλουδι.

—Σάς ένδοξαστε, ύψηλότατε! ψιθύρισε, προσπαθώντας να γαμογελάσει.

Κι' άπλωσε τó χέρι της.

Τή στιγμή όμως πού προσπαθούσε να καρφώσει τó λουλουδι—έντελως μηχανικά κι' άπερίσκεπτα—στό στήθος της πρós τó μέρος τής καρδιάς της κύτταξε τυχαία τόν Σουέν και σκίρτησε από έντονη ταραχή: Είθε στό θέλημα τού νεαρού κώμητος μία άπερίγραπτη χαρά, λαχτάρα κι' εύγνωμοσύνη!

Άμέσως τότε και μ' έντονότερη άνησυχία, έβγαλε τó λουλουδι άπ' τήν προνομιαύο εκείνη θέσι τού «κορσάκ» της και τó σήριξε με προσποιητή άφέλεια πλάι στό μαλλάκι της.

Βιαστικά ύστερα, πλησίασε τήν 'Ισαυρίνα, τή φίλησε στός δύο τής μάγουλα, και τής είπε:

—Και τώρα, φεύγω... Ώρεθούσα, γιατί είμαι πολύ βιαστική και άργοπόρησα αρκετά έδώ... Ό σούζουός μου μέ περιμένει... Θά έγουμε δύο-τρεις φιλοξενούμενους στό τραπέζι και πρέπει από νωρίς να έπιθλέψω!

Σταφένοντας ύστερα λίγο πλάγια πρós τόν κώμητα ντέ Τσέλοι-Κάλιτε και γαρίς να τολμήσει να τόν κυττάξει στό μάτια, πρόσθεσε βιαστικά:

—Άντιο, μικρέ Σουέν!

Η 'Ισαυρίνα τήν κράτησε άπ' τó χέρι, γιατί άρχισε να φεύγει κιάλας ή Σουζέτ και τή πρώτη παρασενειμένη:

—Γιατί τόσο βιάσι, Θεέ μου;... Θάρχεσαι τουλάχιστον πió σιγά, τώρα;... Η θά κάνω πάλι μήνες και μήνες να σε δω;

Ό Σουέν δέν μιλούσε. Είχε κλείσει τά μάτια. Τό πρόσωπό του είχε πάρει μία πονεμένη έκφραση. Είπε μαντέψει τή ιωστική σημασία τής σκηνης τού λουλουδιού. Ένοιωσε τó έλατήριο τó κρυφό, τó όποιο έσπρωξε τή Σουζέτ να θγάλη τó λουλουδι άπ' τó στήθος της και να τó καρφώσει στό μαλλάκι της: Είχε φοβηθεί, μήπως τήν παρεξηγήσo Σουέν!

Και τώρα, εξακολουθώντας νάχη κλειστά τά μάτια του, άγωνιούσε ν' άκούση τήν άπάντησί της στις έρωτήσεις τής 'Ισαυρίνας. Θά ξαναρχόταν άραγε εκεί, ή Σουζέτ, όπως τήν παρακινούσε ή 'Ισαυρίνα;... Θά ξαναρχόταν άραγε εκεί ή άγαπημένη του Σουζέτ-Λυά;... Τώρα πού ήξερε ότι αυτός, ο Σουέν, δέν έλειπε καθόλου από κει;

Άχ, πόσο άγωνιούσε ν' άκούση τήν άπάντησί της!...

Κ' ή άπάντησι ήρθε. Η Σουζέτ είπε βιαστικά:

—Ναι!... Ναι!... Θά ξαναρθώ!

Κι' άμέσως ύστερα, έφυγε όπως δραπετεύουν, όπως φεύγουν οι κυνηγημένοι ή όσοι διάζονται ν' άπομακρυνθούν από 'να μέρος έπικίνδuno. άνησυχτικό...

Τό άμάξι της, τήν περίμενε στην έξώπορτα. Πήδησε μέσα ή Σουζέτ, και τά έβλογα άρχισαν να καλπάζουν...

Ω, άσφαλός δέν θά ξαναπατούσε τó πόδι της στής 'Ισαυρίνας, ή Σουζέτ... Ήταν τρελλός, αυτός ο μικρός!... Άκούς εκεί ή άρωτευθεί, να τήν άγαπήσει στ' άληθινά!...

Καταντούσε ή στάσι του, να είνε άνόητη άλλά και προσελητική!

Κι' εκείνη επίσης ή εξαδέλφη 'Ισαυρίνα, δέν είχε—φαινόταν—περισσότερο μυαλό άπ' τόν Σουέν!... Ήταν κι' αυτή μία τρελλή, μία έπιπολάσα.

Μά έβρεπε τελοσπάντων ν' άντιληφθεί, ότι ή περιστάσει; άλλαξαν, ότι ο μικρός εκείνος τής κοιλιάος τού Νέκκαρ, ήταν τώρα ένας μεγάλος και κομψός κι' άραιότατος Παρισινός. Η

μάλλον, ήταν άνδρας σγεδόν, πάρα πολύ άφραός μάλιστα και πολύ διαφορετικός άπ' τούς Παρισινούς, με τή χτυπητή αυτή και έπικίνδυνη και τόσο τολμηρή άθωότητα τού θέλματός του και τών τρόπων του!...

Αυτές ή γηραλέες δεσποινίδες τού χαρακτήρος τής 'Ισαυρίνας; άσφαλός δέν έξοσαν τή ζωή και τίς συνθήκες της και κανον συντα παρούσες τρέλλες... Έπειδή έτυχε ο Σουέν να κολληκεύη τις μικροαδυναμίες της, τόν συμάζεψε κι' αυτή στό σπίτι της και τόν προβίβασε σε διαρκή και αναπόσπαστον ύπασιση τής... Μά αυτός σε τί καταγιόταν, φάν περισσότερο καιρό του;... Άπλούστατα, περι-

γαζόταν τά μέρη,—στό όποια ελεγε ήσει μικρή ή Σουζέτ—με τρυφερή περιπάθεια... Κατόπιν πήγαινε και στό δωμάτιό της. Έμενε εκεί αρκετές ώρες και ζούσε με τίς αναμνήσεις της!

Όλες αυτές ή ιστορίες, άφωνα θέβαινα άπολύτως ήσυχη τή Σουζέτ. Αυτή δέν είχε να κάνει τίποτε σ' αυτά, κι' ούτε ένδιαφερόταν. Ήσαν πράγματα, στό όποια ούτε θά άνακατευόταν καθόλου—εϋθός έξ άρχής—άν δέν αίσθανόταν τήση συμπάθεια για τόν Σουέν!... Άλλωστε, γιατί τόν συμπάθεισε έτσι;... Άπλούστατα, γιατί πούσε ο νεαρός φίλος της και φαινόταν μάλιστα πολύ δυστυχής...

Πόσο μετανουόσε τώρα ή Σουζέτ, πού δέν έκανε λόγο για τόν Σουέν εϋθός έξ άρχής, στον Έθιο;... Ό κύριος ντέ Νορθεζύ, προειδοποιούμενος άπ' τή Σουζέτ και πληροφορημένος για τó άνόητο αίσθημα τού άφελού; νέου, θά τόν μάλλανε τρυστερά, θά τόν σμυθούλεσε στονικό, και τά τού άποδείκνυε τόσο τρελλό ήταν αυτό τó παιδικό του δνεירו!

Έπίσης, ο Έθιος θάλεγε στην 'Ισαυρίνα, με τρόπο θέβαινα, τόσο άπρεπές, τόσο άποιο ήταν να δειχεται διαρκώς στό σπίτι τόν μικρό κώμητα ντέ Τσέλοι-Κάλιτε...

Έστω, όμως: Άν είνε σωπίησι τόσο καιρό ή Σουζέτ, μπορούσε θβαιμάσια να μιλήσει τώρα... Ήταν άκούη καιρός, γι' αυτό... Ναι, άπόψε κιάλας, κατά τήν ώρα τού φαγητού, θα μιλούσε σκετικά στον σούζο της θά τόν έκανε ένήμερη τής στενώγειρας αυτής καταστώσεως, θά τού διηγόταν όλες τίς λεπτομέρειες άπ' τήν άρχή...

Μά... Δίσταζε πάλι! Τής φαινόταν, ότι ο κύριος ντέ Νορθεζύ θάβρισκε κάπως άργοπορημένες τίς όμολογίες της... και... Άπιά;... Όμολογίες;... Θεέ μου, τί της ήρθε και μετα-

γείρθηκε αυτή την παράξενη λέξη;... «Ομολογίες»... Τι είχε να «ομολογήσει»;... Ήταν «πρελλή σ' αλήθινά, αφού μεταχειρίζεται λέξεις, που μονάχα στους ένδοξους ταυριάδου!»... Σέ τι ήταν ένοχη αυτή, για να «ομολογήσει»;

«Αλήθινά, ήταν πρελλή, και δεν ήξερε τι έλεγε!»... «Οστόσο, άποφάσιστα συγχρόνως να μη μιλήση, να μην πη τίποτε στον Έδμο... Κάτι το άκαθάριστο, το ανεξήγητο κι' αινιγματικό, την έμπόδιζε να μιλήσει!»

Και τώρα, να ή τιμωρία της: «Όταν κανένας δεν κάνει εθώς άμέσως, κάτι που πρέπει να κάνει, δεν μπορεί να το κάνει άργότερα!»

Κ' ήταν πολύ δυσωρεστήμενη τώρα ή Σουζέτ, με τον έαυτό της... Πρό πάντων, ήταν έξω φρενών με την Ίσαυρίνα... Άσταλάς, ούτε θα πατούσε πειρά το πόδι της εκεί, όχι θέβαινα γιατί ήταν κακή ή έσαδέλφη της, αλλά γιατί οι παγαίλοι της και τα πουλιά της θς είχαν έξάπαντος περισσότερο μυαλό άπ' το δικό της...

«Όλα αυτά, τά σκεπτόταν μέσα στο ήμάει της, ή Σουζέτ. Κι' ήταν έβαστα στο μέγαρό της κι' ανέθηκε στο δωμάτιό της, ήταν κατσοφιασμένη κι' έκνευρισμένη.»

«Ο ράφτης της, της είχε φέρει μιá καινούργια τουαλέττα, ή όποια έξάπαντος θα προενοούσε άντόπνοια. Τό να είναι μιá νη- ναϊκά όφια και να θέλγ να φαη όωαστέρτα είναι κάτι φι- νικώτατο. Γι' αυτό κ' ή Σουζέτ, παρ' όλη τη δυσθυμία της, δέ- χτηκε να δοκιμάσει άμέσως πως της πναινε ή τουαλέττα...»

Κατόπιν τó δειπνο ήσάοια. Ύπησαν πολλοί έξευτιοι κα- λεσάμενοι. Γέροντες κίους. Οι νείοι είναι συνήθως κουτοί. ή δεν έβρουν να μιλήν. Τους νέους δεν τούο προσκαλούν σε τασπέ- ρια, παρά μονάχα για τó βελίωσι κατόπιν: τότε είναι άπαση- ττοι, γιατί μ'αροούν και γορεύουν και χρησιμεύουν ως καθολι- λήσοι στό γορευτικά ζευνάδια!

Ναι, είναι μεγάλη έπιδειξίότητα και κοσμική πέτρα ό κύριος ντε Νορθαζύ, σ'ό να διαλέγη τους καλεσμένους του...

«Όλόκληρη ή θραυδιά πέρασε εύνάριστη σάν άνευρο, για τó Σουζέτ. «Ο Έδμος της ήταν ό πιό κομψός κι' ό πιό έκλεκτός άπ' όλους...»

Κ' ή Σουζέτ έπαψε πειρά-γιατί κείνο τó θράδυ-να συλλογι- ζεται τó Σουζέν...»

«Όστόσο, την έτομένη-και κάθε άπόγευμα-κατόπιν-πήγα- νε σ'ό μέγαρο της δεσποινίδος ντ' Άβελίν!

Είνε άκερθή: Ήταν άνόητο, ήταν σκληρό, να θυμώση με την έσαδέλφη Ίσαυρίνα!... Γιατί ποιό λάνο να θυμώση μαζί της... Ήταν σβασό, ήταν τόσο θρα- υρό άρανε τó πασιπτωμά της; Τό να θέλγ δηλαδή νάχη άν- ντροφο στις τράλλες της και πη περυσίησι τ'όν πουλιών της και τόν λουλουδιών της έναν νεαρό, ένα παιδάκι ανεδών ά- κόνια όπως ήταν ό Σουζέν;

«Έπιη λοιπόν ή Σουζέτ -κατά την έπιούνη τó άπόγευμα- να έπισκεφθί και πάλι την έ- σαδέλφη Ίσαυρίνα. Φρόντισε ό- μως, άπ' την πρώτη στιγμή της έπισκέμειώς της, να έκαθαρί- σι καλά τά πράγματα»

Πήσε δηλαδή ίδιαίτερως τί- σσι άπ' τή μεγάλη ταισαναμνι- λιά του κήπου, τόν μικρό κόμ- πτόταν ήσον καιρό νιά λογα- ρισαμό της. Και τού άπαγόρευ- σε κατνωρηματικά, να τά ε- νασκοφθί και πάλι στο μέλλον.

«Αν τού συνέβαινε-τού είπε, έπίσης-να την κυτάξει, έστω και μιá σορά άκόμην, άχι ός φίλη άπλη, άν τού έξέφυγε άπ' τó στόμα έστιν και μιá άνοηρία σ'ό μέλλον, θα τού θυμωινε τό- τε στα σοβάσα... Κι' έπειδή εν- θά μ'αροούσε θέβαινα-γιατί γα- γαήρι τού-να διακόμην τις έ- πισκέμειες της στην έσαδέλφη της, θα την πασακαλούσε και θα την άνάγκασε να ιη τόν ε- ναδενή πειρά στο σπίτι της!»

-Σύμφωνοι; τού είπε στα τε- λευταία, με τó ίδιο άστυρό έ- φος της. Δέχεται να έχρησθί

πειά, αυτά τά πρελλά κάμωμάτά σου, τά προσβλητικά για μένα κι' άνοητα;... Θα θέλωπάστε τότε, ταχτικά... Σ'ό ύπόσχομαι να τά έσχάσω κι' έγώ και να πάψω να είμαι θυμωμένη εναντίον σου!... Άλλοιώς...»

«Ο σταγός Σουζέν την άκουε τόση ώρα, κέροντας. Ήταν αι- ωπηλός και κατακόκκινος. Είχε τó ύψος μικρού παιδιού, που τó μαλλώσουν για σβαφόρε τó άταξέε...»

«Η Σουζέτ τού μιλούσε με τόν άστυρό μητέρα, θυμωμένης εναντίον τού άδιορθώτου χαϊβεμένου παιδιού της...»

Τέλος, τά μάτια τού Σουζέν θούρκωσαν. Τόν τρώαζε ή ιδέα, ότι δεν θα εναόβλεπε πειρά την άγαπημένη του Σουζέτ-Αυδία. Και της ύποσχέθηκε κατηγορηματικά, ότι θα ήταν φρονιμώτα- τος στο μέλλον: τίποτα δεν θάκαε, τίποτα δεν θάβλεγε, από έ- σα θά μ'αροούσαν να πειράζουν ή να θυμώσουν τή Σουζέτ!

Κι' όσο μπόρεσε, προσάβασε να κρατήση την ύπόσχεσί του... Μ' αυτό τόν τρόπο, καμιά άφορηία πειρά, δεν τάραζε την εύ- χαριστήρι της Σουζέτ, κάθε φορά που έπισκεπτόταν την δεσπο- νίδα Άβελίν. Αισθανόταν τώρα μιá καινούργια, ένσηη τρυφε- ρότητα για την αγαθή και γρησολά έσαδέλφη της.

«Άλλά κι' εκείνη, την παραγάβεινε την άγαπημένη της Σου- ζέτ. Κ' ή έπισκέμειες τών ήσαν τόσο συχνές κ' ή άγάπη των ή ά- μοιβάσα φαινόταν μεγαλωμένη σ'ό τέτιο άπροσδοκώτο σημείο, ώστε ό κύριος ντε Νορθαζύ παραένευηκε. Και στα τελευταία, προσέε ίδιαίτερως τó πράγμα, λέγοντας χαμωγελαστά σ'ό σύ- ζυγό του:

«Άχώριστες γινήκατε, με την έσαδέλφουλα σου... Έγινε έν- τελώς γρή ή καύμειν, κ' ή γρηές είναι παραπονιάρικες... Θέλω- ν να τις άναπάη κανένας, και να τις θυμάται με τις συχνές έπι- σκέμειες του!»

«Η Σουζέτ γέλασε άνοχτόκαρδα κ' είπε: «Όπως τά λέε είναι, άγαπημένη μου φίλε... φαντάσο, ότι δεν πήγα ένα άπόγευμα να τή δώ-πρό όλίγων ήμερών-και μού έ- κανε την πεισιταμμένη έπί δω όρες, την έπομένη!... Μ'αροώ λοιπόν, να μη πηγαίνω;... Κατάητσα να είμαι ή μόνη της πα- γορηρία!»

«Έγεις δίκαιο! περιώρθηκε να πη ό Έδμος, φιλάντας με τρυφερότητα τά ώραία χέρια της γυναικάς του.»

Κ' ήταν ήσυχος πειρά έντελως ήσυχος κι' άμωφισάστος, σάν άνθρωπος πούητος ή καλήν της άικογενειακής φαληής του σ'ε στερερώτατα ασάλευτα θεμέλια...»

«Όστόσο, ή Σουζέτ ώμολογήσε στον έαυτό της «κάτι», τó ύπιο θα δίσταζε ίσως να ώμολογήση σ'ούς άλλους: «Έλεγε μέ- σα της, δηλαδή, ότι έβρισκε ξεχωριστή εύχασίση να συναν- τώι με τόν Σουζέν σ'ή έσαδέλ- φης της και να μιλάη μαζί του!»

Ήταν κακό άρανε, αυτό: «Όχι!... Δέν τó πίστευε καθό- λου για τέτιο, ή Σουζέτ!... Τ- ποτα τó ένοχο δεν έβρισκε στις συναντήσεις της αυτές με τόν Σουζέν!... Μήπως δέν τόν είχε έ- πιπληξεί-γιατί τις τρυφερές του σ'αντασιοληξίες-πρό καιρό;...»

Μήπως δέν τού είχε συστήσει μόνη της και με άστυρότητα, τή λησιμονία και τή φρονιμάδα... Μήπως δέν παραδέχτηκε όλιμω- γα τις σουβουλές της και τις συ- στάσεις της, έκείνος; Και μή- πως δέν της είχε ύποσχεθί, ότι θα ήταν στο μέλλον μετρημένος κι' έπιφλακτικός μαζί της;

Και κατ'οσοε την ύπόσχεσί του, ό σταγός Σουζέν... «Όε τώ- ρα, παρ'ό δέν τις είχε δείξει τί- ποτε τó ύποπτο ή ένοχο!»

Λοιπόν;... «Ερόσον συνέβαιναν αυτά, τά καθησυχαστικά κι' άκι- έπικα άν ήσούνη τού παιδιού έ- κείνου, δέν είναι τó δίκαιομα κ' ή Σουζέτ να τού δείξει μιá υπηρι- κή, άθάνα, στοογή;... Δέν ήταν πάντα-γι' αυτή-ένα μικρό παι- διό σνεδόν, ό νεαρός κ' όρανος έκείνος κόμης;... Μήπως, άλλω- στε, δέν τού γωωοούσε και κά- ποια εύνωμοσύνη ή Σουζέτ, γι- ατί ύπήρεε κάποτε ή μόνη της παγορηρία και τó μόνο της στή- ριγυμα, στις άπελιτιστικές έκείνες στινιές της ζωής της;

Είπε λοιπόν τó δίκαιομα αυτό ή Σουζέτ. Και τó παραδεχόταν. Κ' ήσυχασε, κοίμισε με τις σκέ- μεις της αυτές, μερικέ κοιφές διακασιούσεε της συνειδήσας της, καθώς και μερικέ μικρο-

ΠΑΣΧΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ἀναστατώσεις τῆς ψυχῆς της...

Να, θα φροντίσει καὶ γιὰ τὸ μέλλον του ἀκόμη, ἡ Σουζέτ ἔα φρόνιμα ἢ ἴδια καὶ νὰ τὸν πατρέψῃ. "Ὅχι τώρα, όμως. Ἦταν κάπως νωρίς, γιὰ γάμο... Ἐὰν τὸ βρούρισκε μὲ αὐτοῦ ὥραια, ἀγαθὴ ἀνταξία του...

Ἐντωμεταῦθ, εὐχარიσιότητα ἐξαιρετικὰ μὲ τὴ συντροφιά τοῦ νεαροῦ τῆς φίλου. Ἦταν ἕνα ἀσυνήθιστο πλάσμα, ὁ κόμητ ντὲ Τσέσι. Ἰ ζίτες αὐτοῦ. Ἦταν τόσο πολὺ διαφρονητικός ἀπὸ τὸ ἄλλως νέος, ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνδρες τῶν κοσμικῶν κύκλων της! Καὶ συχνὰ ἔμεναν αὐτὸς τὸς καὶ θυσιζότανσαν κ' οἱ δύο τὸς οὐς ἀτελείωτες εὐχάριστες φλυαρίας, ἐνῶ ἡ ἐξαδέλφη Ἰσαυρίνα ἦταν—πάντα τῆς σχεδὸν ἀπασχολημένη μὲ τὰ πούλια τῆς καὶ μὲ τὰ λουλούδια τῆς...

Τὶ διασκεδαστικὴ, τί ἀπροσδόκητη κ' ἀλλόκοτη ἀντιστροφή ἔδρων, συνέβη τότε!

Ὁ σοφώτερος κ' ὁ πῶς ἐπιθυμικός ἀπ' τοὺς δύο τὸς ἦταν τώρα ὁ Σουζέτ!... Δοκιμάσει ἀλλήθην κατὰπληξ ἢ Σουζέτ, θλέποντας τὸν τόσο μορφωμένον!

Ὡ, εἶχε μέραστὴ πολὺ, εἶχε θυσιζτὴ σ' ἐπίμονες μελέτες—τόσα χρόνια, ἐντωμεταῦθ—ὁ Σουζέτ... Ἐχε γνώσεις ἐξαιρετικῆς γιὰ τὴ νεαρὴ του ἡλικία. Εἶχε μελετήσει βασεῖα ποιητὰς, ἱστορικούς, φιλοσόφους, κάθε χώρας καὶ κάθε ἐποχῆς. Τοὺς εἶχε προσέξει, εἶχε ἐμβαθύνει ἐντελὸς τὰς ἔργα τοὺς καὶ μιλοῦσε γι' αὐτοὺς μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια.

Πρὸ πάντων, τοὺς ἄρεσαν οἱ ποιητὰ. Εἶχε καταπληκτικὴ μνήμη. "Υστερα ἀπὸ μιὰ ὑπαλλήλωνα τοῦ Σὺλλερ, ἀπήγγελλε ἐνα τραγουδιὸν τοῦ Γκαίτε, ἢ ἕνα ποίημα τοῦ Λέκντ ντὲ Λ' Ἰλ. Ἦ εἰς τὴν του, τὸν ζῶντας τὸν ρυθμὸ τῶν στίχων, ἦταν μελωδικὴ γνηστεικότηστῃ. Κ' ἡ Σουζέτ ἔνοιεθε διαρκῶς τὴ συγκίνησι μίση ἢ μέτρους, ἢ ὅποια ἀνοῖξει ἐφακὰ κ' ἄποσέζοντα τὸ παρόδι τῆς νὰ μιλήσῃ μὲ ἐξὴν γλῶσσαι!

Ἐκενο όμως πὸ τῆς ἄρεσε περισσότερο, ἦταν ὅταν τὸν ἔκουγε νὰ τῆς διηγῆται—μὲ ἕρος ποιητικὸν προβαδοῦρου τοῦ Μεσαίωσος—τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις τῆς μικρῆς ἀλλὰ μυστηριώδους χώρας του. Τοὺς θρύλους αὐτοὺς, δὲν τοὺς εἶχε μάθει ἀπὸ μικροῦ, γιὰτὶ εἶχε φύγει μικρὸς ἀκόμη, ἀπ' τὴ μακρινὴ ἐκεῖνη πατρίδα του. Ἀλλὰ τοὺς ἀναπολοῦσε ἀόριστα ἀπὸ κάποια παλιὰ τραγουδιὰ πὸ τοῦ μωρουριζεῖ ἢ παραμύθια του, ὅταν τὸν κοιμῆσε κάθε βράδυ στὸ μικρὸ του κρεβάτι. Κ' ὕστερα, ὅταν μεγάλωσε καὶ μελετοῦσε, ἔβριχε αὐτοὺς τοὺς θρύλους σὲ λαογραφικὰ συγγράμματα σοφῶν ἐπιστημόνων καὶ τοὺς ἀποστήθισε καὶ μῆτιχε βασεῖα στὸ νόημα τοὺς...

Να, στὴ φωνὴ του τώρα, ζωντανέον αὐτὸ γοητευτικὸ καὶ μυστηριώδες ἐκεῖνι θρόλι τῆς πατρίδος του. "Ἐπαίρναν ζωὴ καὶ εἰγωνιστὸ παλμὸ μέσα τοὺς. Ἦσαν μεταμφιεσμένη—ἀλλὰ ἀλοζῶνταν—ἡ παλιὰ ἱστορία τῆς μακρινῆς, μικρῆς, ἀλλὰ ἠρωϊκῆς πατρίδος του, Κ' ἡ Σουζέτ ἀνακουφίζεταν—ὦ, πόσο ἀνακουφίζεταν!—καθὼς ἀκούγε τὰ ἐλεκτικά, τὰ ἀσυνήθιστα ἐκεῖνα πράγματα, ἐμπουχισμένον καθὼς ἦταν ἀπ' τῆς τετριμμένες κοινοτυπῆς τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν...

Κ' ἀναγνώριζε...

Κ' ἀναγνώριζε—σιγά-σιγά κ' ἄθελά της—ὅτι καὶ τοῦ αὐτοῦ γου τῆς ἀκόμη ἢ ὥρατες συνδιαλέξεις, δὲν εἶχαν τὸ θέλγητρο καὶ τὴ γοητεία τῶν συνδιαλέξεων τῆς μὲ τὸν Σουζέτ!

Ναί, κανένας—οὔτε ὁ αὐτοῦ τῆς ἀκόμη—δὲν εἶχε τοὺς φλογεροὺς τόνους τοῦ Σουζέτ στὴ φωνὴ του. Μὲ βελτικὸν ἐνθουσιασμὸ ὁ μικρὸς κόμητ ντὲ Τσέσι—Κάλιτς καὶ μὲ χειρονομίες ἐπιθετικῆς κ' ἐκφορατικές, τῆς διηγόταν τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα τῆς μεγάλης θυσίας, τῆς δεινῆς περιπέτειας τῶν παλῶν ἠρώων τῆς Σκανδιναβίας Στὴ φωνὴ του, ζαυαζωνάνα αὐτὸ ἰσχυρὸν τοῦ θρόλι. Κ' ἦταν τόσο ἐμπνευσμένος, τόσο ἀποφασιστικός, καὶ τόσο τολμηρὰς, ὥστε ἡ Σουζέτ τὸν αἰσθανόταν ἰσχυρὸν γιὰ τὰ κατορθώματα καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους ἔρωτας, τοὺς ὁποῖους διηγόταν...

Ἦταν ἀληθινὰ ἀλλόκοτο, αὐτὸ πὸ τῆς συνέβαινε... Ἦταν μιὰ γνησιωτάτη Παρισινὴ ἢ Σουζέτ. Εἶχε τὴν εἰρωνικὴ διάθεσι καὶ τὸν σκεπτικισμὸ τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς θέσεως τῆς, τῆς ἡλικίας τῆς καὶ τῆς μορφώσεως τῆς... Κ' όμως, τὸ ἕρος κ' ἡ διηγήσεις τοῦ Σουζέτ τῆς συγκινοῦσαν, ἐμπνέοντάς της εὐχάριστα τῆς ψυχῆς τῆς κ' ὡδηγοῦσαν κυριαρχικὰ τὴ φαντασία τῆς σὲ κόσμους ἀγνωστούς ὡς τότε...

Ἐντωμεταῦθ, ἡ δεσποινὴς Ἀβελὴν ἔμεινε διαρκῶς στὴ μέση, μὲ τὶς ἀνεπιθύμητες καὶ συχνῆς διακοπῆς τῆς καὶ μὲ τὰ ἀσκοπα ἔπληγαν - κ' ἔλας τῆς. Ἦ Σουζέτ ἀναγκαζόταν ν' ἀφῆν τὸν φανταστικὸ τῆς κόσμο καὶ νὰ γυρίζῃ ἀθελά τῆς στὴν πραγματικότητα. Θύμιανε τότε, ἐναντίον τῆς ἀγαθῆς καὶ πεζῆς κ' ἀπερίσκεπτης Ἰσαυρίνας, ἀλλὰ καὶ γελῶσες συγχρόνως: Τὴν ἀγαποῦσε τώρα τόσο πολὺ—γιὰτὶ ἄραγε;—ὥστε δὲν μπορούσε νὰ τῆς κρατῆθῃ θυμὸ γιὰ πολλὰ ὥρα!

Ἦ μέρες, πολλὰς ἡμέρες, μῆνες δόλοκληρο, πέρασαν ἔτσι εὐτυχισμένα.

Ἦ Σουζέτ δὲν ἔλειπε πειὰ, κάθε μέρα, ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς δεσποινίδος Ἀβελὴν. Τῶβρισκε γοητευτικὸ καὶ προτιμοῦσε εἶναι

ἐπισκέψεις τῆς σ' αὐτὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐπίσκεψί τῆς ἢ κοσμικὴ ὑποχρέωσι τῆς. Μιὰ φορὰ μάλιστα, τῆς συνέβη καὶ τὸ ἔξης: Ὁ κύριος ντὲ Νορβάθ ἔθελεπε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀναγκαζόμενος νὰ ταξειδέσῃ γιὰ ὑποθέσεις του σὲ μιὰ κοντινὴ μὲ τὸ Παρίσι πέλι. Ἦ Σουζέτ πέρασε, ἀνενόλητη, δόλοκληρο τὸ ἀπόγευμα τῆς—ὅπως κάθε μέρα σχεδὸν συνέβαινε αὐτὸ—στῆς ἐξαδέλφης τῆς. Ἀργὰ κατὰ τὸ σούρουπο, ὁ Σουζέτ χαίρετσε κ' ἔφυγε. Ἦ Ἰσαυρίνα ἄφησε ἐντελὸς μόνη τὴ Σουζέτ κάτω στὸ θερμοκήπιον, γιὰτὶ ἀνέβηκε νὰ περιποιηθῇ τὸν παπαγάλλο τῆς κ' ἔσπρησε ἀτελείωτη φλυαρία μαζί του...

Ἦ Σουζέτ, παρ' ὅλη τὴ μοναξιά τῆς καὶ τὸ σούρουπο, δὲν ἀποφάσιζε νὰ φύγῃ. Μὲ τὸ ἐπανωφῆρι τῆς ριχτὸ στοῦς ὄμιος τῆς, ἄρχισε νὰ ἀργοπερπατῆ μέσα στὸ θερμοκήπιον. Ἦ ψυχῆ τῆς ἦταν κρυφοταραχμένη κ' ἡ σκέψι τῆς ἦταν θυσιζμένη σὲ μεμψιμοιρίες... Ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ, ὁ Σουζέτ τῆς εἶχε διηγηθῆ ἕνα γοητευτικὸ Σκανδιναβικὸ θρόλι: Τοὺς γάμους τοῦ γιαννοτάσμου ἤρωος Σιγκριχτὸ μὲ τὴν πανώρια καὶ ζανθομαλλοῦσα Γκὺνδρόν!

Καὶ μέσα στὴν ψυχῆ τῆς Σουζέτ ἀνηχοῦσαν ἀκόμα—μὲ ἀλόκοτη διαύεια—οἱ παλμοὶ τῆς θερμῆς φωνῆς τοῦ Σουζέτ...

Ἦταν μιὰ στιγμὴ ἀνέκφραστα ρομαντικῆ, ἢ στιγμὴ ἐκείνη. Ἦ ἀχρορρόδινες ἀνατύψεις τοῦ ὀρίζοντος—ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει πειὰ—γέμιζαν μὲ φῶς ἀχνὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σιωπηλοῦ θερμοκηπίου. "Υστερα ἀπ' τὴ ζήτησι τῆς ἡμέρας, μιὰ χλιαρὸτῃς ἠρόκνη ἦταν παυτὸ χυμένη...

Γύρω ἀπ' τὰ κοιμημένα πειὰ λουλούδια καὶ πούλια, ὁ ἀέρας γινόταν θερμώτερος καὶ πυκνότερος. Ἦ Σουζέτ ἔνοιωσε κάποια κούρασι. Κόπρησε, ἔπρησε σχεδὸν ἢ ἐγκατάλειψι, ἀπάνου σ' ἕνα παγκάκι κ' ἀπόμεινε ἐκεῖ μισοἀναρκομένη, μὲ κρεμασμένα μπράτσα, μὲ μισοκλειστὰ μάτια, δίχως νὰ συλλογιζέται ἀπολύτως τίποτε...

Φαινόταν σὰν νὰ τὴν ναυοῦριζαν μακρινῆς, ἀπόκοσμες μελωδίες, ἀναγκάζοντάς τὴν ἀθελά τῆς νὰ μουδιάσῃ καὶ ν' ἀποκοιμηθῇ...

"Ὅταν συνῆθε, σκιρτήσες. Ποτὲ δὲν θυμὸταν νὰχῃ ζαναβρεθῆ, σὲ παρουσιὰ κατὰστάσι, σὲ παρουσιὰ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἐγκατάλειψι!

Ἦ μάλλον, βρέθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη—στὸ μακρινὸ παρελθόν—σὲ παρουσιὰ ἀκριβῶς κατὰστάσι!

Κ' ἢ θύμισι τῆς αὐτῆ, τὴν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ τώρα πῶς ζῶρα!...

Ναί, ὡστόσο! Θυμὸταν, ὅτι κάποιο θράδυ, καὶ κοντὰ σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, ἐσανθε νῶσιν ἐπαρούσιον ψυχικὸ καὶ σωματικὸ μούδιασμα. Ἦταν τότε, πὸν προαισθανόταν ἐκεῖ κοντὰ τῆς, τὴν παρουσιὰ καὶ τὴν ἐμφάνισι τοῦ κυρίου ντὲ Νορβάθ!

Ἦλλὰ τώρα;... Ἀὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θράδυ, κ' ἔδω στὸ θερμοκήπιον μέσα, τίνος τῆς παρουσιὰ καὶ τὴν ἐμφάνισι προαισθανόταν;... Ποῖος μπορούσε τώρα, νὰ ἐμφανισθῇ, ποῖος θάρροταν ἐκεῖ, κοντὰ τῆς;... Κανένας, θέβαια!

Κ' ἡ νάρκη τῆς, ἐσακολλοῦσθε σὰν δεινὸ γαιρευτικὸ, ἀνάμεινα στὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τῶν λαουλοῦδιῶν...

Ἐαφνικὰ, σκιρτήσες... Τινάχτηκε... Τῆς φάνηκε ὅτι ἀκούσε θῆματα, ἀπάνου στὴν ἄμμο τοῦ θερμοκηπίου...

"Ὁ Σουζέτ, ἄραγε;... Ὅχι!... Ὅχι, θέβαια... Ὁ Σουζέτ εἶχε φύγει...

Ἦ Ἰσαυρίνα;... Ἰσως!...

Ἦλλὰ δὲν γύρισε τὸ κεφάλι τῆς νὰ δεῖ ἢ Σουζέτ... Ἦταν πολὺ κουρασμένη, ναρκωμένη σχεδόν... Ἐμεινε ἔτσι, πολλὰ ὥρα μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ ὅποιο ἐντωμεταῦθ πυκνωτόταν σιγά-σιγά... Δὲν ἤξερε πειὰ ἀν ζοῦσε ἢ Σουζέτ... Τῆς φαινόταν, πὸς θριασκόνταν σ' ἄλλους κόσμους, ἀγνωστούς, ἀνεἰληγιστούς...

Ὠστόσο, σὲ μιὰ στιγμὴ, κάποιο ἐνοτικὸ τὴν ἔσπρωξε νὰ γείρη πρὸς τ' ἀριστερά... Ἦταν κάτι σὰν ἰλιγγος, κάτι σὰν τὴν ἐλῆσι τῆς ἀθύσθου, αὐτὸ—ὄ ἐνοτικὸ: Κ' όμως, δὲν ἤθελε νὰ γείρη πρὸς τ' ἀριστερά... κ' ἔμεινε ἔρνε... Καὶ δὲν ἤθελε νὰ κινεῖται πρὸς τ' ἀριστερά, γιὰτὶ θ' ἀντίκρυζε...

Μὰ πειὸν θ' ἀντίκρυζε, λοιπόν;

Κ' όμως μὲ μισοκλειστὰ μάτια, εἶχε πρὸς τ' ἀριστερά... Κ' ἄπλοσος τὸ γέρι τῆς, σὰν νὰθελε ν' ἀγκαλιάζετο κάτι...

Καί... καὶ λίγο ἔλειψε ν' ἀγκαλιάζετο τὸν Σουζέτ... τὸν Σουζέτ πὸ εἶχε ἐπαλέθει ἐντωμεταῦθ... τὸν Σουζέτ πὸ ἦταν πρὸς τὴν ἀριστερά... καὶ τῆς, γονατισθῶς, σὲ σταῖσι ἴκεσας καὶ πὸ τὴν κούτταε διακοπῆς μὲ τὰ τρυφεροῦς, μελαγχολικὰ του μάτια!

—Ἦ!... Ἦ!... Δὲν σ' ἀγαπῶ! Ἐξέφωσες ἢ Σουζέτ.

Καὶ καταποραγμένη, μὲ φοβισμένες χειρονομίες, τινάχτηκε ὀρθῇ κ' ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Δὲν ἀνέθηκε στὸ ἀμάξι τῆς. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ βαδίσι, νὰ κινηθῇ, νὰ φύγῃ. Μιὰ μονάχη σκέψις, κυριαρχοῦσε μέσα τῆς: Νὰ βρεθῇ ἡσυχὴ καὶ σιγῶρα, στὴ μοναξιά τοῦ σπιτιοῦ τῆς!

(Ἀκολουθεῖ)

